

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/216/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4108233110
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4108233110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobkyne: P. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, E., právne zastúpená Mgr. Martinom Lieskovským, advokátom, so sídlom Farská 40, Nitra, IČO: 42 427 291, proti žalovaným: 1. P. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, zastúpený žalovanou v 2. rade, 2. F. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, 3. C. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. D. XX, 4. K. M., 5. Y. K., rod. M., 6. K. S. (ž. P., rod. D.), 7. Y. D., rod. M., 8. C. M., 9. F. M., žalovaní v 4.- 9. rade zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, Búdková cesta 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, 10. A. A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. X/a č. bloku 9, I., 11. U. S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XX, I., zastúpená žalovanou v 3. rade, 12. S. G., nar. XX. XX. XXXX, K. F., 13. I. T., nar. XX. XX. XXXX, L. 6, E., o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 10. júla 2019 č. k. 19C/254/2008-739 a o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 26. 09. 2018 č. k. 19C/254/2008-529 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 06. 2019 č. k. 19C/254/2008-628 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. a 13. rade sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Žalovanému v 12. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odvolanie žalobkyne proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 26. 09. 2018 č. k. 19C/254/2008-529 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 06. 2019 č. k. 19C/254/2008-628 **o d m i e t a**.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalovaným v 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. a 13. rade priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Posledným výrokom rozhodol, že žalovanému v 12. rade súd nárok na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 132 ods. 1, § 460 zák. č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), § 137 a § 78 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 31. 12. 2008 domáhala určenia, že A. G., ktorá zomrela dňa XX. XX. XXXX, naposledy bytom A. XXX bola ku dňu smrti výlučnou vlastníčkou parcely č. 429 o výmere 169 m² v celosti, záhrada zapísaná na LV č. XXXX, ďalej bola výlučnou vlastníčkou parcely č. 430/2, dvor o výmere 212 m² a bola výlučnou vlastníčkou parcely č. 427, záhrady o výmere 1 680 m². Žalobkyňa v žalobe uviedla, že jej matka A. G., rodená Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX zomrela XX. XX. XXXX, dedičské konanie nie je z objektívnych príčin prejednané a je vedené na OS Nitra pod sp. zn. D 552/96, bola ku dňu smrti výlučnou vlastníčkou parcely č. 429 o

výmere 169 m² v celosti pkn. 172, ktorú riadne užívala oplotenú a ohradenú, parcelu získala dedením po svojej matke K. Y., ktorá parcelu získala kúpou od židovských občanov počas ich perzekúcie počas vojny. Ďalej jej matka bola výlučnou vlastníčkou parcely č. 430/2 o výmere 212 m², dvor, pkn. 2392 pochádza z pkn. 120 titulom kúpy a dedenia a bola tiež ku dňu smrti výlučnou vlastníčkou parcely č. 427 o výmere 1 680 m², záhrada, pkn 784, k. ú. A., parcelu riadne užívala a platila dane. Žaloba bola pôvodne podaná len voči žalovaným v 1. a 2. rade, ku ktorým žalobkyňa ďalej uviedla, že manželia K. uzurpovali parcelu č. 430/2 a parcelu č. 429 násilne, so sekerou v ruke. Matka a stará matka žalobkyne parcely užívali a platili dane, vidí rozdiel v dobromyseľnosti a násilnom uzurpovaní pôdy. Uznesením č. k. 19C/254/2008-15 zo dňa 30. 04. 2009 súd konanie v časti parcely č. 430/2 o výmere 212 m² zastavil z dôvodu, že ohľadom predmetnej parcely prebieha konanie pod sp. zn. 18C/170/2008, v ktorom bol návrh podaný skôr. Uznesením č. k. 19C/254/2008-57 zo dňa 15. 06. 2010 súd konanie v časti parcely č. 429 o výmere 169 m² zastavil s poukazom na podanie právnej zástupkyne žalobkyne zo dňa 25. 05. 2010 s odôvodnením, že v konaní na súde pod sp. zn. 18C/170/2008 bol podaný návrh na určenie vlatníckeho práva nielen k parcele č. 430/2, ale aj k parcele č. 429, pričom v uvedenom konaní 18C/170/2008 bol návrh podaný skôr. Na základe uznesenia č. k. 19C/254/2008-70 zo dňa 23. 08. 2010 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpili účastníci: W. Y. ako žalovaný v 3. rade, O. Y. ako žalovaná v 4. rade, K. M. ako žalovaný v 5. rade, Y. K. ako žalovaná v 6. rade, K. S. (ž. P. rod. D.) ako žalovaný v 7. rade, Y. D. rod. M. ako žalovaná v 8. rade, C. M. ako žalovaný v 9. rade a F. M. ako žalovaný v 10. rade. Predmetným uznesením súd zároveň rozhodol o pripustení zmeny petitu žaloby tak, ako bol špecifikovaný v návrhu zo dňa 25. 05. 2010. Uznesením č. k. 19C/254/2008-210 zo dňa 15. 03. 2012 súd pripustil, aby na miesto doterajšieho žalovaného v 3. rade W. Y. vstúpili do konania U.. S. K. ako žalovaná v 3. rade a A.. A. A. ako žalovaná v 11. rade. Zároveň pripustil, aby na miesto doterajšej žalovanej v 4. rade vstúpili do konania C. P. ako žalovaná v 4. rade a U. G. ako žalovaný v 12. rade. Uznesením č. k. 19C/254/2008-243 zo dňa 02. 07. 2012 súd konanie voči žalovanému v 12. rade U. G. zastavil, pretože tento dňa XX. XX. XXXX zomrel, čo súd zistil pri doručovaní predmetného uznesenia. V podaní doručenom súdu dňa 01. 10. 2012 žalobkyňa žiadala spojenie vecí vedených Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 18C/170/2008 a sp. zn. 19C/254/2008 s odôvodnením, že sa jedná o tých istých účastníkov, parcely prejednávané v konaniach tvoria jeden celok. O návrhu na spojenie vecí rozhodol súd uznesením č. k. 19C/254/2008-285 tak, že návrh na spojenie vecí na spoločné konanie zamietol. Dňa 30. 05. 2013 žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne doručila súdu späťvzatie návrhu na vstup účastníka do konania, v ktorom žiadala, aby súd konanie voči žalovanej U.. S. K. zastavil. Uznesením č. k. 19C/254/2008-290 zo dňa 23. 07. 2013 súd konanie voči žalovanej v 3. rade Ing. S. K. zastavil. Návrhom na vstup účastníkov do konania zo dňa 19. 08. 2013 žalobkyňa žiadala, aby súd pripustil, aby na miesto žalovanej v 4. rade O. Y. vstúpili S. G. a I. T.. Uznesením č. k. 19C/254/2008-305 zo dňa 21. 01. 2014 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpila ako žalovaná v 11. rade U.. S. K., ako žalovaný v 12. rade S. G. a ako žalovaná v 13. rade I. T.. Podľa uznesenia č. k. 19C/254/2008-529 zo dňa 26. 09. 2018, ktorým súd pripustil zmenu petitu žaloby, je predmetom tohto konania určiť, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres Nitra, obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. E - záhrada, parcelou č. 427 o výmere 171 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. dňa XX. XX. XXXX, posledne bytom A. XXX v podiele 1/1. Ďalej je predmetom tohto konania určiť, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres Nitra, obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. C- zastavané plochy a nádvorcia, parcela č. 427/2 o výmere 607 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. dňa XX. XX. XXXX, posledne bytom A. XXX, v podiele 1/1. Súd prvej inštancie uviedol, že v rámci dokazovania preskúmal, vyhodnotil a vzal do úvahy všetky listinné dôkazy, ktoré považoval za potrebné k právnomu posúdeniu prejednávaného sporu, viaceré z listinných dôkazov boli žalobkyňou súdu predkladané opakovane, tieto boli v súdnom spise aj opakovane zažurnalizované a na pojednávaní oboznámené, súd ich však v odôvodnení rozhodnutia s poukazom na neúčelnosť opakovania toho istého listinného dôkazu viackrát a s poukazom na zásadu hospodárnosti neuviedol. Ďalšie dôkazy navrhované žalobkyňou a jej právnym zástupcom, a to vyžiadanim ďalších informácií z Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor a vyžiadanim dokladov z Obecného úradu A., či zameraním nehnuteľností geodetom súd v konaní nevykonával, a to z dôvodu, že ich považoval za nadbytočné, keď mal za to, že žalobu je potrebné pre nedostatok vecnej legitímácie zamietnuť. Žalobu o určenie, že nehnuteľná vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, resp. že poručiteľ bol v čase jeho smrti vlastníkom danej veci, môže uplatňovať len osoba, ktorej sa určenie práv a povinností v dedičskom konaní týka, teda dedič, resp. jeho právny nástupca. Predmetom tohto konania je v zmysle petitu žalobného návrhu určiť, že A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX,

naposledy bytom A. XXX bola ku dňu smrti výlučnou vlastníčkou v petite žalobného návrhu vymedzených nehnuteľností. Z dokazovania súdu nepochybne vyplýva, že v danom prípade zákonnými dedičkami po neb. A. G. sú jej dve dcéry, a to žalobkyňa a jej sestra A.. A. E.. Z podanej žaloby, ako aj ďalších vyjadrení žalobkyne mal súd preukázané, že žalobkyňou v tomto konaní je P. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, E.. Na strane žalovaných vystupujú osoby, ktoré sú (popri A. G.) podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na listoch vlastníctva č. XXXX a XXXX, vedených Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor (k. ú. A.), resp. sú ich právnymi nástupcami. Sestra žalobkyne A.. A. E. však v tomto konaní ako strana sporu nevystupuje, nie je uvádzaná na strane žalobkyne, ani na strane žalovaných, tohto konania sa od samotného začiatku nikdy nezúčastnila. Len pre úplnosť a odstránenie prípadných pochybností súd uviedol, že hoci v hornej časti žaloby žalobkyňa uviedla okrem vlastných osobných údajov tiež údaje A.. A. E., A. T., okr. E., z ďalšieho obsahu žaloby súd vyvodil, že žalobu podala výlučne žalobkyňa sama, a nie spolu s inou osobou. Uvedené mal súd preukázané z obsahu a náležitostí žaloby, keď v časti „navrhovateľ“ je uvedená výlučne P. G., E., K. XX, nár. slovenská, občan SR a žaloba je výlučne ňou aj podpísaná. Tiež súd zdôraznil, že žaloba bola podaná ešte 31. 12. 2008, pričom sestra žalobkyne sa nezúčastnila ani jedného pojednávania a ako účastníčka tohto súdneho konania nebola označovaná ani v ďalších vyjadreniach samotnej žalobkyne, či jej právnych zástupcov JUDr. Petry Baňákovéj, neskôr Mgr. Martina Lieskovského, a to ani na strane žalobcu, ani na strane žalovaných. Súdne konanie svojou povahou vyžaduje, aby sa na ňom zúčastnili všetky tie subjekty (sporové strany), o právach a povinnostiach ktorých sa má konať a ktoré bližšie určuje zákon. Pokiaľ niektorá z osôb, ktorá je dedičom po poručiťke, nie je sporovou stranou tohto konania, nemožno pre nedostatok vecnej legitímácie vyhovieť žalobe o určenie, že poručiťka bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností ku dňu jej smrti. Vzhľadom na skutočnosť, že po poručiťke A. G. boli dve zákonné dedičky, vstúpili obe dedičky, teda žalobkyňa a jej sestra do predmetného práva poručiťky, a preto tieto dve do úvahy prichádzajúce dedičky tvoria nútené spoločenstvo a musia byť označené ako sporové strany, či už na strane žalobcu alebo žalovaného. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je nevyhnutnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta, kde zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je tak imanentnou súčasťou súdneho konania. Sestra žalobkyne účastníčkou tohto konania nikdy nebola a v konaní nebol do ukončenia dokazovania ani podaný návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, účastníkmi konania - stranami tohto sporu sú výlučne žalobkyňa a osoby označené ako žalovaní v 1. - 13. rade, medzi ktorými sestra žalobkyne ako druhá dedička po A. G. uvedená nie je. Je to výlučne žalobca, ktorý zodpovedá za riadne označenie účastníkov (strán) sporového konania, pričom súd je označením účastníkov tak, ako ich žalobca uvedie, limitovaný. Konania o takomto návrhu sa museli zúčastniť všetci dedičia po neb. A. G., inak je daný nedostatok vecnej legitímácie. Keďže menovaná sestra žalobkyne účastníkom konania nebola, musela byť žaloba z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie zamietnutá. S poukazom na uvedené, súd žalobu zamietol a ďalšími námietkami strán sporu, ako aj návrhmi na doplnenie dokazovania, ktoré nesmerovali k odstráneniu uvedeného nedostatku vecnej legitímácie sa z dôvodu hospodárnosti nezaoberal a nevykonal ani dokazovanie na ich preukázanie. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. V konaní boli úspešní žalovaní, zatiaľ čo žalobkyňa nedosiahla žiadny materiálne merateľný úspech, preto súd priznal žalovaným v 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11. a 13. rade voči žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovanému v 12. rade súd nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu nijaké trovy konania nevznikli. Žalovaný v 12. rade si trovy konania neuplatnil, trovy konania mu nevyplývali ani zo súdneho spisu, z ktorého je zrejmé, že žalovaný v 12. rade sa konania nezúčastnil, v priebehu celého konania zostal pasívny a ani raz sa nevyjadril. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, namietajúc, že pre rozhodnutie neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V napadnutom rozsudku nedošlo zo strany súdu k vyhodnoteniu obširne vykonaného dokazovania, a to z dôvodu, že podľa názoru súdu vyplývala potreba zamietnutia žaloby z nedostatku vecnej legitímácie. Má však za to, že právne posudzovanie veci takým spôsobom, ako to uskutočnil prvoinštančný súd, je nesprávne. V kontrapozícii voči názoru súdu sa nachádza rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lupas a iní proti Rumunsku zo dňa 14. decembra 2006 o sťažnostiach č. 1432/02, 35370/02 a 1385/03, v ktorom bolo posudzované zamietnutie žaloby vnútroštátnymi súdmi ako dôsledok aplikácie pravidla jednomyselnosti, vyžadujúceho podanie žaloby dedičmi všetkých spoluvlastníkov. V rozhodnutí ESLP sa konštatovalo, že bolo na posúdení, či obmedzenie uložené právu sťažovateľov na prístup k súdu sleduje legitímny cieľ a či je primerané vo vzťahu k tomuto cieľu. Bolo na posúdení ESLP, že vyžadovaním súhlasu všetkých dedičov bývalých spoluvlastníkov vnútroštátne súdy ukládajú neproporcionálne bremeno na sťažovateľov, porušujúce spravodlivú rovnováhu medzi legitímnym záujmom chrániť práva všetkých dedičov a právom sťažovateľov na prístup k súdu. Po zohľadnení osobitných okolností veci, dospel ESLP k záveru, že pravidlo jednomyselnosti vytvára neprekonateľnú prekážku pre akékoľvek budúce pokusy znovuzískať spoločný majetok. ESLP ustálil, že prísne uplatňovanie pravidla jednomyselnosti ukladá neprimerané bremeno na sťažovateľov, zbavujúc ich zrejmej a praktickej príležitosti, aby ich vec posúdili vnútroštátne súdy, a preto zasahuje do vlastnej podstaty práva na prístup k súdu. V Slovenskej republike sa priama použiteľnosť Dohovoru ustanovuje v čl. 154c ods. 1 (pôvodne v čl. 11) zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky tak, že Dohovor a právne relevantná judikatúra ESLP, pretože ESLP sa považuje za orgán vykonávajúci dohľad nad dodržiavaním Dohovoru, sú súčasťou jej právneho poriadku signatárskeho štátu a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Ústavný súd, opierajúc sa o ústavnú úpravu obsiahnutú v bývalom čl. 11 Ústavy SR od začiatku svojej činnosti konštantne judikoval, že základné práva a slobody podľa Ústavy SR je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách a judikatúry európskych súdnych inštitúcií (PL. ÚS 5/93, PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 17/00). Teda napriek tomu, že rozsudky ESLP sú z titulu právoplatnosti rozsúdenej veci záväzné len pre strany daného sporu, a nie erga omnes, Ústavný súd všeobecne uznáva tzv. interpretačnú právoplatnosť jeho rozsudkov a aplikáciu skutkového stavu aj na skutkovo obdobné prípady na území Slovenskej republiky. Má za to, že súd prvej inštancie toto pri ústavne konformnom postupe mal vziať na zreteľ, a teda z tohto pohľadu sa napádaný rozsudok javí ako zrejme protizákonný, ako aj porušujúci nadzákonné normy, keďže došlo k odopretiu spravodlivosti (porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy). Tiež poukázala na výklad predmetnej problematiky, ktorý bol uplatnený v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 09. 01. 2013 sp. zn. 28 Cdo/ 2375/2012. Jednoznačne sa prikláňa k správnosti záverov, v ktorých je celkom zreteľne a zrozumiteľne vysvetlené, prečo by malo byť umožnené podať žalobu o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, resp. že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom konkrétnej veci, aj len jednému z viacerých dedičov. Prístupom, aký zvolil prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku, sa jednoznačne zamedzuje, aby sa dedičia mohli dostať k svojmu majetku. Je potrebné vziať do úvahy, že po konaní, ktorého predmetom je určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, resp. že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom konkrétnej veci, musí jednoznačne nasledovať aj dedičské konanie, práve z dôvodu súdom spomínaného princípu ingerencie, resp. účasti štátu pri nadobúdaní dedičstva. Práve v tomto konaní (dedičskom konaní) sa až určuje okruh dedičov, a teda okruh tých, ktorým pripadne vec do vlastníctva a v akom podiele. Je to práve až fáza dedičského konania, kedy dochádza k ustáleniu okruhu dedičov, pričom je to úloha súdu, a nie úloha dediča. Až v rámci dedičského konania sa reálne ustáľuje okruh dedičov a ustálenie tohto okruhu je nevyhnutné práve pre dedičské konanie, aby mohol byť majetok, ktorý patril poručiteľovi, rozdelený medzi dedičov. V akomkoľvek konaní, ktoré predchádza dedičskému konaniu, resp. prebieha popri dedičskom konaní, predmetom ktorého je určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, resp. že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom konkrétnej veci, si nevyžaduje, aby boli stranami konania všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, nakoľko tým bude zamedzené, aby dedičia nadobudli majetok, ktorý nadobudli v podstate už smrťou poručiteľa. Ak takéto konanie (vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, resp. že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom konkrétnej veci) iniciuje, hoci aj len jeden z dedičov, musí byť takýto stav postačujúci pre súd na to, aby sa reálne a podrobne zaoberal skutkovým stavom a dôkazmi, ktoré sú predkladané na to, aby posúdil, či sa podarilo žalobcovi preukázať, že jeho právny predchodca (poručiteľ), bol skutočne vlastníkom konkrétnej veci. Má za to, že vecnú legitímáciu by mal súd posudzovať za splnenú, ak má preukázané, že žalobca je dedičom po poručiteľovi, ktorý má byť určený za vlastníka tej ktorej veci. Ak by mal súd toto za preukázané, je jeho

povinnosťou zaoberať sa vecou meritórne, bez ohľadu na to, že okrem tohto dediča (žalobcu) existujú aj iní do úvahy prichádzajúci dedičia. Keďže v tomto prípade tomu tak nebolo, má za to, že tým bolo vážne zasiahnuté do jej práva vlastníť majetok, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie. Taktiež uviedla, že súd prvej inštancie sa dopustil závažnej procesnej chyby. Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 26. 09. 2018, došlo k vykonaniu návrhu na zmenu petitu žaloby, a to za účelom upresnenia označenia nehnuteľností, ktorých sa konanie týkalo. Uznesenie zo dňa 26. 09. 2018 č. k. 19C/254/2008-529, ktorým súd pripustil zmenu žaloby však nebolo vôbec doručené jej právnomu zástupcovi a ani jej. Má za to, že prvoinštančný rozsudok bol vydaný predčasne, nakoľko neboli splnené všetky procesné predpoklady pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra zrušil v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a zároveň, aby v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. V písomnom podaní zo dňa 24. 07. 2019 označenom ako odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie samotná žalobkyňa uviedla, že súd porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie a prejednanie, resp. právo na dedičstvo, nakoľko celé 11-ročné konanie bolo zbytočné. Sestru uvádzala všade, je dedičkou v I. skupine po matke A. G.. V ďalšej časti jej podania opisuje, prečo z hľadiska merita prejednávanej veci je jej žaloba dôvodná. Záverom uviedla, že žiada podanej žalobe vyhovieť a napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Dňa 24. 10. 2019 doručila žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu odvolaciemu súdu doplnenie odvolania, v ktorom uviedla, že naďalej trvá na tom, že aj ak by jej sestra nebola stranou konania, nie je to dôvod na zamietnutie žaloby, ako to konštatoval súd v napadnutom rozsudku. Avšak je toho názoru, že v znení žaloby je jej sestra označená, pričom to, že nie je podpísaná na žalobe, neznamená, že by nemala byť stranou konania, nakoľko táto mohla byť aj na strane žalovaných. Osoby na strane žalovaných nepodpisujú žalobu. Zároveň uviedla, že nemá povinnosť a ani nemala povinnosť označovať v žiadnom z jej písomných podaní všetky strany konania, čo vyplýva z ustanovenia § 127 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP. Takisto aj tvrdenie súdu o tom, že sa Mgr. Magdaléna Nagyová nezúčastnila žiadneho pojednávania, nie je relevantné, nakoľko táto nebola zo strany súdu na žiadne pojednávanie volaná. Uvedená skutočnosť nepresahuje rozsah ňou podaného odvolania, preto je nutné, aby sa aj s touto skutočnosťou súd zaoberal. Ak raz bola jej sestra označená na žalobe, mal s ňou súd riadne konať, ak aj nie na strane žalobcu, tak určite na strane žalovaných.

5. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade, udávajúc, že s rozsudkom súdu prvej inštancie v celom rozsahu súhlasia a odvolanie považujú za nedôvodné. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k správny skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil správny právny záver, keď žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom svoje úvahy vedúce k tomuto záveru súd riadne odôvodnil. V odvolaní práv. zástupcu žalobkyne sú uvádzané neaktuálne judikáty, pričom poukázali na uznesenie NS SR č. 8 Cdo 94/2018 zo 16. mája 2019: „V konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, možno považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore, títo majú postavenie tzv. „nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť“ (ako žalobcovia, alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie“. Uviedli, že vzhľadom na osobu žalobkyne a jej doterajšie konanie, dôvodne predpokladajú, že po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, bude túto vec riešiť žalobkyňa aj mimoriadnymi opravnými prostriedkami na NS SR a na Ústavnom súde SR. Žalobkyňou uvádzané skutočnosti v odvolaní sú len jej subjektívne, ničím nepodložené pocity, krivdy z minulosti. Navrhli, aby odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 387 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v celom rozsahu a priznal im náhradu trov odvolacieho konania.

6. Zástupca žalovaných v 4. až 9. rade - Slovenský pozemkový fond v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobkyne, že súd sa mal zaoberať všetkými jej prednesenými návrhmi na vykonanie dokazovania, a to práve z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. Žalovaná v 3. rade písomne oznámila, že s rozhodnutím súdu súhlasí.

8. K vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že zotrúva na skutočnosti v podanom odvolaní a má za to, že boli naplnené uplatnené odvolacie dôvody, v dôsledku čoho je potrebné zrušiť napadnutý prvoinštančný rozsudok. Súčasťou spisu sú jednoznačné dôkazy - nadobúdacie tituly, ktoré preukazujú, že jej právni predchodcovia nadobudli do vlastníctva (výlučného) nehnuteľnosti, ktorých sa týka toto konanie. Preto akékoľvek tvrdenie o vykonštruovanosti tejto žaloby, je irelevantné. Rovnako tak tvrdenie žalovaných o stave nehnuteľností, ktorých sa spor týka, ako ani výsledky súdnych konaní, ktorých je stranou, nie sú relevantné a už vôbec nie majúce vplyv na výsledok tohto konania. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných, týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie uviedla, že bude na Krajskom súde v Nitre, aby posúdil jednak jej právne argumenty ohľadom aktívnej vecnej legitímácie, ako aj tvrdenia žalovaných, resp. výsledok prvoinštančného konania. Trvala na tom, aby Krajský súd v Nitre napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 10. 07. 2019 č. k. 19C/254/2008-739 zrušil v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a zároveň, aby v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaná v 13. rade v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade uviedla, že s ich vyjadrením súhlasí, ako i súhlasí v celom rozsahu s rozsudkom súdu prvej inštancie.

10. Žalovaní v 1. a 2. rade v písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalobkyne uviedli, že ho považujú za nedôvodné a účelové. Poukázali na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 7Co/201/2018 vo veci vedenej na OS Nitra pod sp. zn. 18C/170/2008, v ktorom krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bol žalobný návrh žalobkyne P. G. zamietnutý z tých istých dôvodov ako v tomto konaní.

11. Napadnutým uznesením zo dňa 26. 09. 2018 č. k. 19C/254/2008-529 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 06. 2019 č. k. 19C/254/2008-628 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby nasledovne: I. Okresný súd Nitra určuje, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres E., obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. E - záhrada, parcelou č. 427 o výmere 171 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. dňa XX. XX. XXXX, posledne bytom A. XXX v podiele 1/1. II. Okresný súd Nitra určuje, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres Nitra, obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. C- zastavané plochy a nádvoria, parcela č. 427/2 o výmere 607 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. dňa XX. XX. XXXX, posledne bytom A. XXX v podiele 1/1. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 139, § 140 ods. 1, 2, 3, § 141, § 142 ods. 1, 2, § 143 ods. 1, 2, 3 CSP.

12. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalobkyňa, namietajúc, že uznesenie nebolo doručené ani jej a ani jej právnomu zástupcovi a je právoplatné aj napriek tomu, že nebolo doručené.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že podané odvolania žalobkyne (proti rozsudku a uzneseniu súdu prvej inštancie) nie sú dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie o pripustení zmeny žaloby (v spojení s opravným uznesením) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne je potrebné podľa ustanovenia § 386 písm. c/ CSP odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

14. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 31. 01. 2008, po pripustení zmeny žaloby, domáhala určenia, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres Nitra, obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. E - záhrada, parcelou č. 427 o výmere 171 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, zomr. dňa XX. XX. XXXX, naposledy bytom A. XXX v podiele 1/1. Tiež sa domáhala určenia, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území A., okres Nitra, obec A., zapísanej v časti A listu vlastníctva č. XXXX, vedenej katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra ako pozemok parcela reg. C- zastavané plochy a nádvoria, parcela č. 427/2 o výmere 607 m² bola ku dňu smrti A. G., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX,

zomr. dňa XX. XX. XXXX, naposledy bytom A. XXX v podiele 1/1. Teda, predmetom konania v danej veci bolo určenie, že poručiiteľka - matka žalobkyne A. G. bola ku dňu svojej smrti výlučnou vlastníčkou špecifikovaných nehnuteľností.

15. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

16. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

17. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

20. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

21. Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

22. Preskúmavajúc napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v dôsledku podaného odvolania žalobkyne, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne a dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci za účelom ustálenia správneho právneho záveru a svoje rozhodnutie správne a dostatočne odôvodnil. S poukazom na uvedené odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a keďže sa s jeho odôvodnením stotožňuje, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, na toto odôvodnenie odkazuje.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalobkyne, odvolací súd udáva, že pokiaľ súd prvej inštancie ustálil, že žalobu o určenie, že poručiiteľ bol v čase jeho smrti vlastníkom veci, môže uplatňovať len osoba, ktorej sa určenie práv a povinností v dedičskom konaní týka, teda dedič, resp. jeho právny nástupca, teda, že takéto konania sa museli zúčastniť všetci dedičia po neb. A. G., inak je daný nedostatok vecnej legitimácie odôvodňujúci zamietnutie žaloby, s takýmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

24. Takýto záver súdu prvej inštancie je predovšetkým odrazom ustálenej rozhodovacej praxe v riešení otázky okruhu sporových strán v spore o určenie, že poručiiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom veci, od ktorých ustálených právnych záverov nebol dôvod sa v tejto veci odchýliť. Najvyšší súd SR už vo svojich judikátoch R 49/82 a R 65/2003 a rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/178/2006, 3Cdo/222/2010, 3Cdo 197/2010, 4 Cdo 120/2009, 2 Cdo 45/2008, 8Cdo/28/2009, 1Cdo/183/2009, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority, ustálil, že v spore o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiiteľovi, resp. že poručiiteľ bol ku dňu svojej smrti vlastníkom veci, musia byť účastníkmi konania (stranami sporu) všetci dedičia poručiiteľa. Z uvedených rozhodnutí vyplýva záver, že nie je podstatné, či spor bol/nebol vyvolaný samotným dedičským konaním, ale podstatné bolo, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom veci treba všetkých dedičov považovať za vlastníkov tejto veci, a teda títo musia mať v konaní postavenie nerozlučných spoločníkov (v súčasnosti nútené spoločenstvo podľa § 78 CSP). Ak sa totiž dedičia voči tretej osobe domáhajú určenia, že vec patrí do dedičstva (resp. že poručiiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom veci), nedomáhajú sa svojho práva „z dedičstva“, ale „k dedičstvu“, t. j. riešenia otázky okruhu dedičstva. Taký rozsudok by potom nemal žiadny význam, ak by takéto určenie bolo vykonané medzi jedným z dedičov a treťou osobou, pretože by sa určovali práva s dopadom aj na iné

osoby bez toho, že by rozsudok voči týmto osobám bol účinný (§ 228 CSP). Keďže až do rozhodnutia o dedičstve treba za vlastníkov vecí považovať všetkých do úvahy pripadajúcich dedičov, musia všetci dedičia v konaní o určení, že vec patrí do dedičstva vystupovať v postavení nútených procesných spoločníkov.

25. Rovnaké závery vyplývajú i z rozhodnutia NS SR zo dňa 16. 05. 2019 sp. zn. 8Cdo/94/2018, v ktorom NS SR konštatoval, že v konaní o určení, že vec patrí do dedičstva po poručiťelovi (resp. v danom prípade, o určení, že poručiťel bol ku dňu smrti vlastníkom veci) možno považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP). Konania o takejto žalobe sa tak musia zúčastniť (ako žalobcovia, alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie. Toto rozhodnutie NS SR bolo v dôsledku ústavnej sťažnosti podrobené ústavnému prieskumu ÚS SR, ktorý vo svojom uznesení zo dňa 05. 11. 2019 sp. zn. III ÚS 93/2019 konštatoval, že právny názor najvyššieho súdu je v plnom súlade s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, a teda v spore o určení predmetu dedičstva sú dedičia v čase smrti poručiťela oprávnení voči ostatným osobám spoločne a nerozdielne, majú teda postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov. Účastníkmi konania musia byť všetci do úvahy prichádzajúci dedičia, pretože rozhodnutie v danej veci sa vzťahuje na každého z nich.

26. Pokiaľ teda súd prvej inštancie konštatoval, že ak ďalšia dedička poručiťelky A. G. A.. A. E. - sestra poručiťelky ako strana sporu v tomto konaní nevystupovala, nebolo možné pre nedostatok vecnej legitímácie, žalobe vyhovieť, takýto záver súdu prvej inštancie je jednoznačne správny. Potom ani námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, nemá svoje opodstatnenie, keď z dôvodov uvedených vyššie je jednoznačné to, že súd mal nesporne preukázaný nedostatok vecnej legitímácie, čo bez toho, že by bolo dôvodné sa ďalej zaoberať meritom prejednávanej veci, správne viedlo k zamietnutiu žaloby.

27. Na správnosti záverov súdu prvej inštancie nič nemení ani to, že žalobkyňa na podporu svojich tvrdení označila rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/2375/2012, pretože za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965-1967), 1980 (č. II, 1964-1969) a 1986 (č. IV, 1970-1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon, vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP, možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky, a nie Najvyšší súd Českej republiky (napr. sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 8Cdo/94/2018).

28. Rovnako na správnosti záverov súdu prvej inštancie nič nemení ani poukaz žalobkyne na rozhodnutie ESLP vo veci Lupas a iní proti Rumunsko zo dňa 14. 12. 2006, pretože záver ESLP, že pravidlo jednomyseľnosti vytvára neprekonateľnú prekážku pre akékoľvek budúce pokusy znovuzískať spoločný majetok vychádzal z konkrétnych osobitných okolností danej veci, keď tieto konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým doba, v ktorej bol majetok znárodnený, naznačujú problémy s vyhľadávaním dedičov (keď sťažovateľom sa nepodarilo získať súhlas všetkých dedičov bývalých spoluvlastníkov, ktorí sú roztrúsení v rôznych krajinách), čo ESLP kvalifikoval ako neprekonateľnú prekážku pre budúce pokusy znovuzískať spoločný majetok. V prejednávanej veci je však nespornou skutočnosť, že poručiťelka mala dve dedičky, a to okrem žalobkyne i sestru žalobkyne A.. A. E. (dcéru poručiťelky) s trvalým pobytom v okrese Nitra, ktorá skutočnosť v žiadnom prípade nezodpovedá tým skutkovým okolnostiam veci, ktoré boli zohľadnené práve v prijatom závere spomínaného rozhodnutia ESLP.

29. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie sa dopustil procesného pochybenia a následne rozhodol predčasne, keď jej, resp. jej právnomu zástupcovi nedoručil rozhodnutie o pripustení zmeny žaloby č. k. 19C/254/2008-529 zo dňa 26. 09. 2018, ani s takouto argumentáciou žalobkyne sa odvolací súd nestotožňuje. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 26. 09. 2018, ktorého sa osobne zúčastnila žalobkyňa i jej právny zástupca, pripustil, v zmysle požiadavky právneho zástupcu žalobkyne, zmenu žaloby. Vzhľadom na skutočnosť, že pojednávania neboli účastné všetky strany sporu, správne súd prvej inštancie v súlade s § 142 ods. 2 CSP písomné vyhotovenie uznesenia o pripustení zmeny žaloby doručil subjektom, ktorí neboli prítomní na pojednávaní. Toto však nebol prípad žalobkyne, keď táto osobne, spolu so svojim právnym zástupcom, pojednávania prítomná bola, a preto nebolo už potrebné jej právnomu zástupcovi uznesenie o pripustení zmeny žaloby doručovať. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/51/2009 a na jeho záver, že ak bolo uznesenie súdu o zmene žaloby vyhlásené na pojednávaní, doručuje sa jeho písomné vyhotovenie len tým účastníkom, ktorí neboli prítomní na jeho vyhlásení. I keď bolo toto rozhodnutie prijaté za účinnosti OSP, ani nová právna úprava CSP na aplikáciu týchto záverov NS SR nemá žiadny vplyv.

30. K doplneniu odvolacích dôvodov žalobkyne v ňou doručenom doplnení odvolania v priebehu odvolacieho konania odvolaciu súdu, odvolací súd udáva, že na tieto dôvody prezentované žalobkyňou v doplnení odvolania odvolací súd neprihliadol, nakoľko ich žalobkyňa doplnila až po uplynutí odvolacej lehoty (ktorá jej uplynula 29. 07. 2019), dňa 24. 10. 2019. V zmysle ustanovenia § 365 ods. 3 CSP uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká, pričom viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania (vymedzenými v odvolacej lehote) obmedzuje preskúmvaciu právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní (NS SR sp. zn. 5Cdo/279/2010).

31. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným v odvolacom konaní v 1. až 11. rade a žalovanej v 13. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Žalovanému v 12. rade, ktorému preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

33. Predmetom odvolacieho prieskumu v rámci odvolacieho konania bolo i napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 26. 09. 2018 č. k. 19C/254/2008-529 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. 06. 2019 č. k. 19C/254/2008-628, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o pripustení zmeny žaloby a proti ktorému podala žalobkyňa odvolanie. Prejednávajúc toto odvolanie žalobkyne, dospel odvolací súd k záveru, že je ho potrebné v zmysle § 386 písm. c/ CSP odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

34. Právna úprava CSP v ustanovení § 357 CSP taxatívne ustanovila okruh uznesení, proti ktorým odvolanie prípustné je. Keďže žalobkyňa svojím odvolaním napadla uznesenie súdu prvej inštancie, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, pretože možnosť podania odvolania proti uzneseniu o pripustení zmeny žaloby z ustanovenia § 357 CSP nevyplyva, odvolací súd, hodnotiac odvolanie žalobkyne, dospel k záveru, že toto odvolanie je potrebné v zmysle ustanovenia § 386 písm. c/ CSP odmietnuť ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).